

Pau Faner

Escriptor, poeta i col·laborador des Diari MENORCA

El paper del **MENORCA**

Quan estudiava a Barcelona vaig publicar un primer article al diari Menorca, a una secció on hi escriven altres estudiants. Record que era per Pasqua i que l'article era en castellà. Record també que va agradar entre l'element estudiantil i me'l van comentar amb satisfacció. Llavors el diari consistia en uns quants fulls d'un paper que no trigava gaire en esgrogueir-se, imprès amb una maquinària rudimentària que emboirava les fotos cosa de no dir, diguem que a una foto hi havia una part que havies d'endevinar, una part que se suposava i una part que devia tenir alguna connexió amb la realitat. Segurament aquelles fotografies de llavors podrien constituir avui una vertadera obra d'art, plena de misteri. Quan vaig treure els *Contes menorquins* m'hi vaig veure reflectit jo mateix, en una d'aquelles fotos. Era un jove de vint-i-dos anys i semblava que duia barba –si no era la brutícia de tinta que deixava la impressió de la foto. Duia un sau amb una capulla i els cabells una mica llargs. Somreia,

Temps era era temps, amor; ja fa cinquanta anys que escric llibres i ara **Es Diari** em publica un article cada setmana»

content, perquè em pensava que conqueriria el món, amb aquella cosa que tenia dins meu que em permetia escriure i imaginar de bon de veres.

Era una mica il·lús, com tots els joves de vint-i-dos anys. Però el diari em va acollir tot d'una. Recordo que el dirigia el doctor Seguí, Mategu Seguí Mercadal, amb una bonhomia providencial –era un gran home– i que llavors ja vaig entrar en contacte amb gent que m'acompanyaria tot al llarg de l'aventura de les lletres, com un jove i jove Josep Pons Fraga, avui editor del diari, o un col·laborador pintoresc d'aquella època, en DM –Domingo Marquès– que feia totes les cròniques i tenia el do de la ubiqüitat i el de la omnipresència, gairebé com si fos Déu. Tenia també una amabilitat a prova de tot, una simpatia que si en Pío Baroja hagués estat capaç de tenir-la hauria guanyat unes quantes vegades el premi Nobel.

Temps era temps, amor: han passat cinquanta anys. Sí, ja fa cinquanta anys que escric llibres, i ara «**Es Diari**» em publica –juntament amb «*Última Hora*»– un article cada setmana i ja passen de molt de cinquanta els publicats.

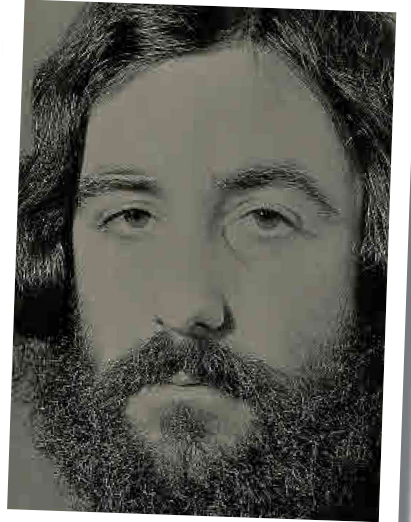
Val a dir que no he publicat res mai de política. No m'interessa la política. No m'ha interessat mai. Des de ben jove vaig veure el mal que pot arribar a fer i mai no he entès

que la humanitat es mati en guerres molt cruels només per la filiació política, o pel credo religiós, o per haver nascut en aquesta o una altra banda del món.

M'he refugiat sempre a Menorca per escriure, i en canvi, en aquella època d'estudiant, pensava que ja que me n'havia anat de l'illa no hi tornaria mai més, que era massa petita per a un escriptor, i jo volia ser escriptor. No sé si ho he aconseguit, però amb els anys Menorca se m'ha fet molt gran.

Temps era temps, amor; això ho cantava en Serrat, que també ha recalat sovint per Menorca. La cançó parlava una mica de la postguerra espanyola. Nosaltres, els de la meua generació –i el diari **MENORCA** també– ens vam criar en la postguerra. No podem parlar de la guerra segons ens hi va anar, però sí de la postguerra.

«**Es Diari**», como nosaltres mateixos, parlava en castellà i en català (n'hi ha que li diuen «menorquí») i tenia les pàgines esgrogueïdes com les nostres galtes quan sortíem de l'illa amb aquells vapors («*motonaves*») que per Nadal desafiaven

L'escriptor Pau Faner als inicis de la seva carrera literària, en una foto de 1974. Foto: JAUME FEDELICH

El paper del **MENORCA** ha tornat blanc i els meus cabells, també, però tots dos seguim escrivint per no perdre'n el costum»

l'hivern per solcar el mar com si fossin closques de nou.

Quan vaig guanyar el premi Ciutat de Palma vaig sortir a la primera plana del diari Menorca amb les galtes esgrogueïdes, malgrat la barba. Tenia vint-i-tres anys. En tenia vint-i-sis quan vaig guanyar el premi Sant Jordi i el **MENORCA** va titular: «Apoteósica Nit de Santa Llúcia en el Palacio Nacional de Barcelona: Pau Faner premi Sant Jordi». Ara el paper ja està més groc que mai.

Després en vaig guanyar més, de premis, i sempre sortien al Menorca amb comentaris favorables i el paper i les fotos van anar aclarint-se i ja no calia endevinar si el que sortia a la foto era realment en Pau Faner o un que s'hi semblava. El paper del **MENORCA** ha tornat blanc i els meus cabells també, però tots dos encara seguim escrivint, per no perdre'n el costum.

